

Key words: principle of reasonableness, estimation concepts, criteria of standards of legal education.

УДК 347.952.1(477)

Л. В. Крупнова

ОКРЕМІ АСПЕКТИ РЕАЛІЗАЦІЇ СТАДІЙ ПРОЦЕДУРИ ЗДІЙСНЕННЯ ВИКОНАВЧОГО ПРОВАДЖЕННЯ

У статті досліджено стадії адміністративної процедури здійснення виконавчого провадження. Проаналізовано зміст і сутність кожної окремої стадії, правові наслідки її реалізації, а також порядок процесуального оформлення. Розглянуто проблему законодавчого визначення порядку і підстав реалізації зазначених стадій. Виявлено недоліки стадій процедури здійснення виконавчого провадження та запропоновано шляхи їх усунення.

Ключові слова: примусове виконання рішень, адміністративна процедура, стадія, здійснення виконавчого провадження, уповноважені органи та особи.

Постановка проблеми. Ефективність виконавчого провадження визначається досконалістю окремих адміністративних процедур, які здійснюються під час примусового виконання рішень, основною з яких є процедура здійснення виконавчого провадження. З огляду на це особливу увагу слід приділити дослідженню окремих стадій вказаної процедури, в межах яких відбувається процесуальна діяльність уповноважених органів і осіб, а сторони виконавчого провадження реалізують свої права і обов'язки.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблема сутності та змісту стадій адміністративних процедур виконавчого провадження після реформування відповідного законодавства не досліджувалася, що обумовлює актуальність теми цієї наукової праці.

На сучасному етапі невирішеним залишається питання відповідності окремих стадій процедури здійснення виконавчого провадження законодавчо встановленій меті їх реалізації в рамках правовідносин з примусового виконання рішень.

Виклад основного матеріалу. Кожна окрема процедура виконавчого провадження має низку процесуальних завдань, виконання яких потребує вчинення достатньо різних за змістом, однак спільних за спрямованістю процесуальних дій, що вимагає об'єднання таких специфічних дій в межах однієї стадії. Відносно досліджуваної адміністративної процедури, доцільно виділити та проаналізувати такі стадії:

1. Стягнення виконавчого збору. Ця стадія є різновидом втручальної, функціональної, неюрисдикційної (за певних умов – юрисдикційної) адміністративної діяльності, оскільки для неї характерні: усі ознаки останньої;

здійснюється за ініціативою адміністративного органу, за наявності потреби у захисті державних та суспільних інтересів, забезпечення прав і свобод громадян, а ініціатива щодо його стягнення зумовлена виконанням обов'язків, покладених на державного виконавця Законом України «Про виконавче провадження» [1, с. 26].

Аналіз ст. 27 Закону України «Про виконавче провадження» від 2 червня 2016 р. № 1404-VIII (далі – Закон № 1404-VIII) дозволяє стверджувати, що на законодавчому рівні встановлено розмір виконавчого збору, суб'єкта, який сплачує цей збір, а також умови, за яких виконавчий збір сплаті не підлягає [2]. Також у вказаній статті закріплено, що цей збір перераховується до Державного бюджету України протягом трьох днів з дня надходження на відповідний рахунок органу державної виконавчої служби України. Виходячи з наведеного невіршеними залишаються такі питання:

– чому законодавцем не передбачена можливість повернення виконавчого збору боржнику? У ст. 7 Закону України «Про судовий збір» від 8 липня 2011 р. № 3674-VI (далі – Закон № 3674-VI) передбачена можливість повернення судового збору, зокрема і у випадку відмови позивача від позову [3]. Подібна ситуація може виникнути і у сфері примусового виконання рішень, коли стягувач пі час виконавчого провадження відмовиться від майна боржника;

– чому в Законі № 1404-VIII відсутні пільги щодо сплати виконавчого збору? Стаття 5 Закону № 3674-VI містить такий перелік, до якого входять: інваліди I та II груп, інваліди Великої Вітчизняної війни, громадяни, які страждають на психічні розлади та інші [3]. У випадку сплати виконавчого збору жодних пільг не передбачено.

З урахуванням зазначеного вбачається доцільним:

1) доповнити ст. 27 Закону № 1404-VIII ч. 10, яку слід викласти у такій редакції: «10. У разі відмови стягувача від майна або коштів боржника під час примусового виконання рішення, виконавчий збір повертається боржнику. У цьому випадку обов'язок сплати витрат за проведені виконавчих дії покладається на стягувача»;

2) додати до ст. 27 Закону 1404-VIII ч. 11, якою передбачити пільги щодо сплати виконавчого збору для інвалідів I та II груп, інвалідів Великої Вітчизняної війни, громадян, які страждають на психічні розлади та інших категорій громадян, визначених у ст. 5 Закону № 3674-VI.

Необхідно зазначити, що відповідно до Постанови Кабінету Міністрів України від 25 червня 2001 р. №702 «Про порядок використання коштів, отриманих органами державної влади від надання ними послуг відповідно до законодавства, та їх розміри» 100% суми виконавчого збору спрямовуються на організацію надання органами державної виконавчої служби відповідних послуг (проведення виконавчих дій) [4]. Це вказує на цільовий характер виконавчого збору і одночасно на ще одну проблему його стягнення. Якщо виходити з вказаної норми, то у випадках, коли виконавчі дії не потребують витрат виконавчий збір не повинен стягуватись з боржників.

Наприклад, після відкриття виконавчого провадження боржник сплатив виконавчий збір і під час примусового виконання після попередження про кримінальну відповідальність за невиконання рішення, виконав свої зобов'язання перед стягувачем. У такому випадку, витрати на виконавчі дії складатимуться з суми рахунку за дзвінок на мобільний номер боржника або надсилання йому поштою відповідного попередження. Якщо припустити, що його зобов'язання перед стягувачем складала 100 000 гривень, то він сплатить виконавчий збір у

розмірі 10 000 гривень, що не є співмірним із вартістю дзвінка на номер будь-якого мобільного оператора або оплатою послуг поштового зв'язку.

Тому слід відмовитися від фіксованої суми виконавчого збору і запровадити практику розрахунку його суми залежно від реальних витрат, які поніс орган державної виконавчої служби (або приватний виконавець). Сьогодні необґрунтовані суми виконавчого збору цілком ймовірно можуть стати предметом корупційних злочинів, тому баланс витрат і надходжень до Державного бюджету України стане соціально справедливим як відносно держави, так і громадян, оскільки влада надає послуги не з метою отримання прибутку, а в межах реалізації власних внутрішніх функцій, передбачених Конституцією України.

2. З'ясування майнового стану боржника. Ця стадія представляє собою комплекс дій виконавця по збору та систематизації інформації про майно боржника, яка міститься у відповідних джерелах (реєстри, бази даних органів влади, фінансових установ тощо). З'ясування майнового стану боржника, як окрема стадія адміністративної процедури здійснення виконавчого провадження, детально регламентована чинним законодавством про примусове виконання рішень. Зокрема, окремі аспекти визначені у ч. 8 ст. 48 Закону № 1404-VIII (визначено строки проведення перевірки майнового стану боржника), ч. 2 ст. 36 Закону № 1404-VIII (деталізовано вимоги та порядок розшуку майна боржника) [2].

В Інструкції з організації примусового виконання рішень закріплено засоби реалізації вказаної стадії, зокрема в її положеннях встановлено, що виконавець шляхом надання відповідних запитів перевіряє майновий стан боржника [5]. Це достатньо логічно, адже виконавець може отримати відомості про майно боржника лише шляхом звернення до розпорядника відповідної інформації.

Необхідно підкреслити, що реалізація досліджуваної стадії регулюється не тільки законодавством про виконавче провадження, а й іншими законодавчими актами, що обумовлено специфікою завдань, які стоять перед виконавцем на цій стадії. Наприклад, у ч. 21 ст. 18 Закону № 1404-VIII закріплено право виконавців на отримання від банківських та інших фінансових установ інформації про наявність рахунків та/або стан рахунків боржника, рух коштів та операції за рахунками боржника, а також інформації про договори боржника про зберігання цінностей або надання боржнику в майновий найм (оренду) індивідуального банківського сейфа, що охороняється банком [2].

На думку Р. С. Калініна, створення єдиного інформаційного простору виконавчого провадження з горизонтальними та вертикальними зв'язками як всередині системи, так і з іншими відомствами дозволить виконавцю з'ясувати майновий стан боржника шляхом автоматичного отримання відомостей із відповідних державних реєстрів та сприяє загальному вдосконаленню адміністративних процедур у виконавчому провадженні [6, с. 122]. Слід додати, що наявність у виконавця повної та об'єктивної інформації про майновий стан боржника є запорукою ефективності виконавчих дій, тобто досягнення відповідного процесуального результату, тому ця стадія може вважатися достатньо важливим етапом здійснення виконавчого провадження.

3. Звернення стягнення на майно боржника. Ця стадія стає можливою лише за наявності інформації про майно боржника, яка отримана при відповідній перевірці його майнового стану. Стаття 10 Закону № 1404-VIII передбачає можливість звернення стягнення на кошти, цінні папери, інше майно (майнові права), корпоративні права, майнові права інтелектуальної власності, об'єкти

інтелектуальної, творчої діяльності, інше майно (майнові права) боржника, у тому числі якщо вони перебувають в інших осіб або належать боржникові від інших осіб, або боржник володіє ними спільно з іншими особами, заробітну плату, пенсію, стипендію та інший дохід боржника [2].

З наведеного вище не зрозуміло, що саме законодавець розуміє під категорію «майно» у виконавчому провадженні. Подальший аналіз статей Закону № 1404-VIII (зокрема Розділу VII) лише поглиблює нерозуміння цього питання. Справа в тому, що вказаний розділ має назву «Порядок звернення стягнення на майно боржника», водночас у ньому містяться норми, що фактично розмежовують дві окремі категорії, зокрема майно та кошти. При цьому порядок звернення стягнення на майно та кошти є різним за алгоритмом та специфікою проведення виконавчих дій. Взагалі варто відзначити, що окремі процедурні аспекти примусового виконання рішень ускладнює факт відсутності в Законі № 1404-VIII визначення термінів, які у ньому використовуються.

Відповідно до ст. 139 Господарського кодексу України від 16 січня 2003 р. № 436-IV майно у процесі здійснення господарської діяльності набуває різної економічної форми: основні фонди, оборотні засоби, товари, кошти (гроші у національній та іноземній валюті) [7]. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р. № 435-IV також містить положення, відповідно до яких майном є не тільки окремі речі, їх сукупність та майнові права, а й грошові кошти [8]. Вважаємо, що майно та кошти мають спільну природу в межах виконавчого провадження, а саме виступають як засіб задоволення зобов'язань перед стягувачем. Тому у тексті Закону № 1404-VIII слід використовувати поняття «майно (кошти) боржника».

Проблемою цієї стадії є відсутність механізмів звернення стягнення на корпоративні права. Дійсно, у законодавстві про виконавче провадження відсутні положення щодо звернення стягнення на вказані права боржника, що не дозволяє реалізувати окремі правомочності виконавців. Відповідно до ст. 167 Господарського кодексу України, корпоративні права представляють собою права особи, частка якої визначається у статутному капіталі (майні) господарської організації, що включають правомочності на участь цієї особи в управлінні господарською організацією, отримання певної частки прибутку (дивідендів) даної організації та активів у разі ліквідації останньої відповідно до закону, а також інші правомочності, передбачені законом та статутними документами [7]. Суть цієї проблеми полягає у відсутності єдиної точки зору з приводу того, чи потрібно звертати стягнення на управлінський аспект корпоративних прав чи слід обмежитись тільки майновим. До того ж незрозуміло, у якій саме черговості слід звертати стягнення на корпоративні права [9, с. 186]. Вважаємо, що вирішення цієї проблеми потребує розробки та затвердження Міністерством юстиції України окремого Наказу «Про порядок звернення стягнення на майно (кошти) боржника», у якому окремо будуть врегульовані питання звернення стягнення на корпоративні права.

Вбачається, що доцільно звертати стягнення тільки на майновий аспект корпоративних прав, оскільки по суті управлінський аспект не може стати засобом задоволення вимог стягувача, адже не має вартісного еквіваленту. За своєю природою корпоративні права виступають як немайнові права, стягнення на які здійснюється окремо. Тому виконавця передусім цікавить виключно вартісний еквівалент (розмір дивідендів, частка прибутку та активів тощо).

4. Оцінка майна боржника. Зазначена стадія є неодмінним елементом

процедури здійснення виконавчого провадження, оскільки вона покликана з'ясувати реальний матеріальний стан боржника шляхом оцінки його активів. Ця стадія регламентована ст. 57 Закону № 1404-VIII, яка передбачає залучення суб'єкта оціночної діяльності, який здійснює таку оцінку і готує відповідний звіт, що вважається дійсним протягом шести місяців з дня його підписання вказаним суб'єктом. Необхідно підкреслити, що законодавець розмежує оцінку майна та визначення вартості майна (здійснюється за взаємною згодою сторонами виконавчого провадження або виконавцем за ринковими цінами, що діють на день визначення вартості майна) [2]. Вважаємо, що визначення вартості та оцінка майна мають одну мету – оцінити реальну вартість активів боржника, за рахунок яких буде відбуватися задоволення вимог останнього перед стягувачем.

Порядок оцінки майна боржника суб'єктом оціночної діяльності чітко регламентований Законом України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні» від 12 липня 2001 р. № 2658-III, у статтях якого закріплено, що оцінка майна представляє собою процес визначення його вартості на дату оцінки за встановленою процедурою, і є результатом практичної діяльності суб'єкта оціночної діяльності [10].

Залучення до процесу визначення вартості майна суб'єкта оціночної діяльності, має специфічні підстави. У ст. 57 Закону № 1404-VIII вказано, що останній залучається при потребі оцінки за регульованими цінами, оцінки нерухомого майна, транспортних засобів, повітряних, морських та річкових суден. Поряд з цим у статті також міститься норма, відповідно до якої виконавець має право залучити суб'єкта оціночної діяльності, якщо визначити вартість майна (предмета) складно [2]. Ця норма здається суперечливою, оскільки: 1) у Законі № 1404-VIII відсутні родові ознаки такого майна (предметів) (наприклад, історичні та культурні цінності, об'єкти права інтелектуальної власності тощо), що значно ускладнює її практичне застосування; 2) суб'єкт оціночної діяльності, відповідно до законодавства може здійснювати оцінку об'єктів, що мають матеріальну форму, а також майнових прав. Щодо окремих предметів, наприклад, родинних культурних цінностей, суб'єкти оціночної діяльності можуть мати лише делеговані повноваження і тільки в окремих випадках. Оцінка таких цінностей, відповідно до Постанови Кабінету Міністрів України від 26 серпня 2003 р. № 1343 «Про затвердження Порядку проведення державної експертизи культурних цінностей та розмірів плати за її проведення», здійснюється державними закладами культури, які також визначають оцінку вартість таких об'єктів [11].

Тому доцільно викласти ч. 4 ст. 57 Закону № 1404-VIII у такій редакції: «У разі якщо визначення вартості майна (предметів) потребує спеціальних знань, має закріплений порядок проведення та здійснюється спеціально уповноваженими суб'єктами, виконавець забезпечує дотримання усіх процедурних вимог, встановлених нормативно-правовими актами». Така редакція є більш коректною відносно до статусу вказаних суб'єктів, специфіки оцінюваного майна (предметів), а також процесуальних можливостей виконавців.

5. Реалізація майна боржника. Це одна із заключних стадій процедури здійснення виконавчого провадження, яка полягає у здійсненні відповідних процесуальних дій, спрямованих на продаж майна боржника у встановленому законодавством порядку та послідовності, з метою подальшого задоволення вимог стягувача. Фактично це процес, який індивідуалізовано залежно від виду арештованого майна, яке підлягає реалізації, про що свідчить існування специфічних механізмів продажу, закріплених такими нормативно-правовими

актами: Наказ Мінюсту України «Про затвердження Порядку реалізації арештованого майна» від 29 вересня 2016 р. № 2831/5 (регламентовані окремі аспекти організації та проведення електронних торгів та торгів за фіксованою ціною) [12]; Наказ Міністерства фінансів України «Про порядок реалізації ювелірних та інших побутових виробів із золота, срібла, платини і металів платинової групи, дорогоцінних каменів і перлів, а також лому і окремих частин таких виробів, на які накладено арешт» від 20 травня 2004 р. № 388 (встановлює порядок реалізації арештованих дорогоцінних металів та каміння) [13]; Рішення Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку «Про затвердження Порядку реалізації на фондовій біржі цінних паперів, на які звернено стягнення» від 25 грудня 2012 р. № 1853 (визначає порядок реалізації цінних паперів, на які було звернено стягнення у ході виконавчого провадження) [14].

Детальна правова регламентація порядку реалізації майна боржника є позитивним досвідом, оскільки врахування специфіки майна, умов його обігу, властивостей та інших характеристик, дозволяє максимально прозоро та виважено підійти до процесу його реалізації. Від цього безпосередньо залежить обсяг задоволення вимог стягувача, який у правовідносинах з примусового виконання є ключовою процесуальною фігурою. Слід зазначити, що деталізація умов проведення торгів і недопущення можливості впливу на цей процес з боку виконавців або сторін провадження є позитивною антикорупційною практикою, що в умовах тотальної боротьби з корупцією має свій соціальний ефект.

Висновки. У результаті теоретико-правового дослідження стадій процедури здійснення виконавчого провадження можна дійти таких висновків:

1. З'ясовано, що стадіями адміністративної процедури здійснення виконавчого провадження є: стягнення виконавчого збору; з'ясування майнового стану боржника; звернення стягнення на майно боржника; оцінка майна боржника; реалізація майна боржника. Доведено, що означені стадії характеризуються високим ступенем нормативно-правової визначеності, а їх реалізація розкриває зміст адміністративно-процедурної діяльності уповноважених органів і осіб з приводу примусового виконання юрисдикційних рішень.

2. Встановлено, що основними недоліками стадій процедури здійснення виконавчого провадження можна вважати: відсутність пільг щодо сплати виконавчого збору, процесуальних можливостей його повернення, а також системи розрахунку суми виконавчого збору; невизначеність термінології законодавства про виконавче провадження; відсутність механізмів звернення стягнення на корпоративні права боржника; недосконалість порядку проведення оцінки майна боржника. Запропоновано шляхи вирішення вказаних проблемних питань, які дозволять покращити практику діяльності державних та приватних виконавців.

3. Перспективи подальших розвідок у цьому напрямі пов'язані з питанням підвищення ефективності існуючих та запровадження нових стадій процедури здійснення виконавчого провадження. Також наукового інтересу не позбавлена проблема взаємодії органів і осіб, що здійснюють примусове виконання рішень з іншими суб'єктами, які залучаються під час виконавчого провадження для виконання відповідних завдань.

Список використаної літератури:

1. Калінін Р. С. Стягнення виконавчого збору як адміністративна процедура / Р. С. Калінін // Сучасні правові системи світу в умовах глобалізації: реалії та

перспективи : матер. міжнар. наук.-практ. конф., м. Київ, 30-31 квіт. 2011 р. – Київ : Центр правових наукових досліджень, 2011. – С. 26–28 ; Kalinin R. S. Stiahnennia vykonavchoho zboru yak administratyvna protsedura / R. S. Kalinin // Suchasni pravovi systemy svitu v umovakh hlobalizatsii: realii ta perspektyvy : mater. mizhnar. nauk.-prakt. konf., m. Kyiv, 30-31 kvit. 2011 r. – Kyiv : Tsentr pravovykh naukovykh doslidzhen, 2011. – S. 26–28.

2. Про виконавче провадження : Закон України від 02 червня 2016 р. № 1404-VIII // Відомості Верховної Ради України. – 2016. – № 30. – стор. 5. – Ст. 542 ; Pro vykonavche provadzhennia : Zakon Ukrainy vid 02 chervnia 2016 r. № 1404-VIII // Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy. – 2016. – № 30. – stor. 5. – St. 542

3. Про судовий збір : Закон України від 08 липня 2011 р. № 3674-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2012. – № 14. – стор. 633. – Ст. 87 ; Pro sudovyi zbir : Zakon Ukrainy vid 08 lypnia 2011 r. № 3674-VI // Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy. – 2012. – № 14. – stor. 633. – St. 87.

4. Про порядок використання коштів, отриманих органами державної влади від надання ними послуг відповідно до законодавства, та їх розміри : постанова Кабінету Міністрів України від 25 червня 2001 р. № 702 // Офіційний вісник України. – 2001. – № 26. – стор. 71. – Ст. 1178 ; Pro poriadok vykorystannia koshtiv, otrumanykh orhanamy derzhavnoi vlady vid nadannia nymu posluh vidpovidno do zakonodavstva, ta yikh rozmiry : postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 25 chervnia 2001 r. № 702 // Ofitsiinyi visnyk Ukrainy. – 2001. – № 26. – stor. 71. – St. 1178.

5. Про затвердження Інструкції з організації примусового виконання рішень : наказ Міністерства юстиції України від 02 квітня 2012 р. № 512/5 // Офіційний вісник України. – 2012. – № 27. – стор. 23. – Ст. 1018 ; Pro zatverdzhennia Instruksii z orhanizatsii prymusovoho vykonannia rishen : nakaz Ministerstva yustytzii Ukrainy vid 02 kvitnia 2012 r. № 512/5 // Ofitsiinyi visnyk Ukrainy. – 2012. – № 27. – stor. 23. – St. 1018.

6. Калінін Р. С. Адміністративні процедури у виконавчому провадженні за законодавством України : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 / Роман Сергійович Калінін; Запорізький нац. ун-т – Запоріжжя, 2013. – 268 с. ; Kalinin R. S. Administratyvni protsedury u vykonavchomu provadzhenni za zakonodavstvom Ukrainy : dys. ... kand. yuryd. nauk : spets. 12.00.07 / Roman Serhiiovych Kalinin; Zaporizkyi nats. un-t – Zaporizhzhia, 2013. – 268 s.

7. Господарський кодекс України від 16 січня 2003 р. № 436-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18-22. – Ст. 144 ; Hospodarskyi kodeks Ukrainy vid 16 sichnia 2003 r. № 436-IV // Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy. – 2003. – № 18-22. – St. 144.

8. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р. № 435-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 40. – Ст. 365 ; Tsyvilnyi kodeks Ukrainy vid 16 sichnia 2003 r. № 435-IV // Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy. – 2003. – № 40. – St. 365.

9. Калінін Р. С. Звернення стягнення на корпоративні права боржника у виконавчому провадженні за законодавством України / Р. С. Калінін // Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія : Юридичні науки. – 2014. – Вип. 4, Т. 1. – С. 183-187 ; Kalinin R. S. Zvernennia stiahnennia na korporatyvni prava borzhnyka u vykonavchomu provadzhenni za zakonodavstvom Ukrainy / R. S. Kalinin // Naukovyi visnyk Khersonskoho derzhavnoho universytetu. Serii : Yurydichni nauky. – 2014. – Vyp. 4, T. 1. – S. 183-187.

10. Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в

Україні : Закон України від 12 липня 2001 р. № 2658-III // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 47. – Ст. 251 ; Pro otsinku maina, mainovuykh prav ta profesiinu otsinochnu diialnist v Ukraini : Zakon Ukrainy vid 12 lypnia 2001 r. № 2658-III // Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy. – 2001. – № 47. – St. 251.

11. Про затвердження Порядку проведення державної експертизи культурних цінностей та розмірів плати за її проведення : постанова Кабінету Міністрів України від 26 серпня 2003 р. № 1343 // Офіційний вісник України. – 2003. – № 27. – стор. 27. – Ст. 1889 ; Pro zatverdzhennia Poriadku provedennia derzhavnoi ekspertyzy kulturnykh tsinnostei ta rozmiriv platy za yii provedennia : postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 26 serpnia 2003 r. № 1343 // Ofitsiinyi visnyk Ukrainy. – 2003. – № 27. – stor. 27. – St. 1889.

12. Про затвердження Порядку реалізації арештованого майна : наказ Міністерства юстиції України від 29 вересня 2016 р. № 2831/5 // Офіційний вісник України. – 2016. – № 76. – стор. 179. – Ст. 2558 ; Pro zatverdzhennia Poriadku realizatsii areshтовanoho maina : nakaz Ministerstva yustytysii Ukrainy vid 29 veresnia 2016 r. № 2831/5 // Ofitsiinyi visnyk Ukrainy. – 2016. – № 76. – stor. 179. – St. 2558.

13. Про порядок реалізації ювелірних та інших побутових виробів із золота, срібла, платини і металів платинової групи, дорогоцінних каменів і перлів, а також лому і окремих частин таких виробів, на які накладено арешт : наказ Міністерства фінансів України від 20 травня 2004 р. № 388 // Офіційний вісник України. – 2004. – № 41. – стор. 77. – Ст. 2722 ; Pro poriadok realizatsii yuvelirnykh ta inshykh pobutovykh vyrobiv iz zolota, sribla, platyny i metaliv platynovoi hrupy, dorohotsinnykh kameniv i perliv, a takozh lomu i okremykh chastyn takykh vyrobiv, na yaki nakladeno aresht : nakaz Ministerstva finansiv Ukrainy vid 20 travnia 2004 r. № 388 // Ofitsiinyi visnyk Ukrainy. – 2004. – № 41. – stor. 77. – St. 2722.

14. Про затвердження Порядку реалізації на фондовій біржі цінних паперів, на які звернено стягнення : рішення Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку від 25 грудня 2012 р. № 1853 // Офіційний вісник України. – 2012. – № 8. – стор. 227. – Ст. 304 ; Pro zatverdzhennia Poriadku realizatsii na fondovii birzhi tsinnykh paperiv, na yaki zverнено stiahnennia : rishennia Natsionalnoi komisii z tsinnykh paperiv ta fondovoho rynku vid 25 hrudnia 2012 r. № 1853 // Ofitsiinyi visnyk Ukrainy. – 2012. – № 8. – stor. 227. – St. 304.

Стаття надійшла до редакції 18.07.2017 р.

L. V. Krupnova

CERTAIN ASPECTS OF IMPLEMENTING THE STAGES OF THE PROCEDURES OF EXECUTING ENFORCEMENT PROCEEDINGS

Effectiveness of the enforcement proceedings is determined by the perfection of certain administrative procedures, which are carried out during the compulsory execution of decisions, the main of which is the procedure of executing the enforcement proceedings. In regard to this, particular attention is paid to the study of certain stages of this procedure, within which the procedural activities of the authorized agencies and persons is realized, and the parties to the enforcement proceedings exercise their rights and obligations. At the present stage, the issue of the conformity of certain stages of the procedure of implementing the enforcement proceedings to the legislative goal of their implementation within legal relations concerning the compulsory execution of decisions remains unresolved. The content and essence of each separate stage, legal consequences of its realization, as well as the procedural registration have been analyzed. The problem of the legislative definition of the procedure and bases of implementing the specified stages has been considered. During the research, a number

of shortcomings of the stages of the procedure of implementing the enforcement proceedings have been identified, in particular: the absence of privileges for the payment of executive fee, procedural possibilities for its return, as well as the system for calculating the amount of the executive fee; uncertainty in the terminology of the legislation on enforcement proceedings; lack of the mechanisms for the enforced collection for corporate rights of the debtor; imperfection of the procedure for conducting assessment of the debtor's property. The author has suggested the ways of solving these problematic issues, which allow to improve the practice of the activities of the state and private executors.

Key words: *enforcement of decisions, administrative procedure, stage, execution of enforcement proceedings, authorized bodies and persons.*